

Te licht gehandicapt voor eigen huis

VAN ONZE VERSLAGGEVER – 05/02/14, 00:00

De gehandicaptenzorg verwacht een tekort aan plekken voor begeleid wonen voor mensen met een beperking. Ook de broers Robert en Christiaan liepen zo'n appartement mis.

De familie Bolk was al langs de plek geweest waar Robert en Christiaan zouden gaan wonen. Vlakbij het ouderlijk huis in Bergschenhoek - ze wonen inmiddels hun hele leven, respectievelijk 31 en 27 jaar, thuis. Een nieuw complex zou er verrijzen met daarin een appartement voor deze broers met een verstandelijke beperking, met begeleiding. Maar vorig jaar kwam de brief van Middin, de organisatie voor gehandicapten in Zuid-Holland: er is geen geld meer voor deze groep, die immers slechts 'licht' verstandelijk gehandicapt is.

"Ze zijn te goed", constateert vader Koos (59) met gemengde gevoelens. Hij liet nog onderzoeken of zijn zonen eigenlijk niet in een zwaardere categorie vallen. Dat was bij Robert inderdaad zo, maar bij Christiaan niet, ook al heeft die ook problemen met horen. "Dan laat je alleen degene uit huis gaan die daar de grootste moeite heeft, dat willen we niet", zegt zijn vader. En zelfs dan zou er niet zomaar plek zijn voor Robert - instellingen als Middin krijgen daarvoor steeds minder geld van de zorgverzekeraars.

De zonen doen beiden productiewerk buitenshuis en verrichten thuis praktische klussen. Bezoekjes buitenshuis - de tandarts, boodschappen doen - worden begeleid door hun zus Daniëlle of ouders. De administratie doet vader Koos. "Al met al zijn we een flink deel van de dag bezig", constateert hij. Toch is dat niet de reden dat zijn vrouw Tine (54) en hij aanstuurden op begeleid wonen. "We hebben het goed met ze. Je weet niet beter. Maar we maken ons zorgen over wat er gebeurt als wij er niet meer zijn."

De zelfstandige electrotechnicus kreeg zelf twaalf jaar geleden een hartinfarct. Zijn vrouw, deels arbeidsongeschikt maar bezig met het opzetten van een handel in borduurproducten, heeft ook lichamelijke klachten. "We willen niet onze dochter alle zorg laten verlenen. Ze doet nu al veel. We krijgen vaak het advies: begin tijdig met een nieuwe woonomgeving voor je zonen. Dat hebben we dus gedaan, maar het wordt nu alsnog teruggedraaid."

De zonen zelf hoeven niet per se het huis uit. Robert zou er moeite mee hebben, die houdt niet van verandering. Voor Christiaan zou het waarschijnlijk makkelijker zijn.

Is de familie Bolk dan niet juist het voorbeeld van een gezin dat nog vijf jaar de situatie goed zelf aankan? Een zinnige bezuiniging? "Als wij goed blijven misschien wel", zegt vader Koos. "Kijk, als men nu tegen ons zou zeggen 'over vijf jaar is er een goede plek', dan zouden wij tevreden zijn. Maar dat is juist het probleem, die garantie is er niet. De toekomst blijft onzeker. We willen juist heel graag weten of er goed wordt gezorgd voor de jongens als wij het niet meer kunnen."

De strijd zal dus opnieuw gevoerd moeten worden. Koos en Tine zijn er bedreven in. Zo proberen ze net de vergoeding voor de taxiriten naar het werk van Christiaan te behouden. "Ineens is bedacht dat hij met de bus kan. In de spits, dat wordt een probleem. Ik lig er niet meer wakker van, wij strijden al dertig jaar. Dan ben je wel wat gewend."